

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/3/2021
Identifikačné číslo spisu: 4415211779
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4415211779.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Obec Maňa, Námestie M. R. Štefánika 1, 941 45 Maňa, IČO: 00 309 061, zastúpený: ADVOKÁT JUDr. PETER TIMKO spol. s r. o., Štefánikova trieda 6, 949 01 Nitra, IČO: 50 528 874, proti žalovanému: S. F. H., s. r. o., Gúgska 13 B, 940 01 Nové Zámky, IČO: 36 526 002, zastúpený: JUDr. Mária Uhel' Greňová, advokátka, so sídlom Piaristická 1379/2, 949 01 Nitra, IČO: 42 174 015, o zaplatenie 18.322,72 eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 16. júna 2020, č. k. 15Cob/84/2019-204, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca n e m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 8. apríla 2019, č. k. 15Cb/165/2015-137, rozhodol o uplatnenom nároku žalobcu na zaplatenie sumy 18.322,72 eur s príslušenstvom tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 18.322,72 eur s 5,05 % ročnými úrokmi z omeškania od 10. júna 2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 % (II. výrok).
2. Súd prvej inštancie v priebehu konania uznesením zo dňa 14. júla 2015, č. k. 15Cb/165/2015-15, konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného na tomto súde, pod sp. zn. 15Cb/5/2015. V odôvodnení uznesenia uviedol, že v konaní vedenom pod sp. zn. 15Cb/5/2015 si žalobca uplatnil voči žalovanému nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty na základe totožného skutkového a právneho stavu, ako aj v tomto posudzovanom prípade, ale za iné časové obdobie. Z uvedeného dôvodu pri rozhodovaní o žalobou uplatnenom nároku súd poukázal na zistenia a závery okresného súdu uvedené v rozsudku zo dňa 13. apríla 2017, č. k. 15Cb/5/2015-215, v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 24. apríla 2018, sp. zn. 15Cob/152/2017-298.
3. Už z pôvodného konania pred okresným súdom sp. zn. 15Cb/5/2015 vyplýva, že strany sporu

uzavreli dňa 12. decembra 2005 zmluvu č. 39/2005 na uskutočnenie prác podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka (ďalej len „zmluva“), v ktorej žalobca vystupoval na strane objednávateľa a žalovaný na strane zhotoviteľa. Predmetom zmluvy bol záväzok zhotoviteľa uskutočniť pre objednávateľa práce a dodávky v zmluve presne špecifikované, súvisiace s realizáciou projektu výstavby 2 x 6 b. j., typ PROFIS 1 Maňa, podľa schválenej projektovej dokumentácie vypracovanej spoločnosťou PROFIS Nové Zámky s.r.o. a X. G. - autorizovaným stavebným inžinierom v kvalite ustanovenej touto dokumentáciou. Presný opis predmetu zmluvy bol uvedený v projektovej dokumentácii, ktorej súčasťou bol aj výkaz výmer. Článok IV. zmluvy upravoval termín uskutočňovania prác. V článku V. bola upravená cena predmetu prác. V článku VI. zmluvy boli upravené platobné podmienky, v článku VII. bola upravená možnosť objednávateľa odmietnuť predmet zmluvy. V článku VIII. zmluvy bola dohodnutá zodpovednosť za vady a záruky, podľa bodu 8.4 bola dohodnutá záručná doba 60 mesiacov a začala plynúť odo dňa odovzdania a prevzatia prác. Podľa bodu 8.5 bolo zmluvnými stranami dohodnuté, že počas záručnej doby má objednávateľ právo požadovať a zhotoviteľ povinnosť bezplatne odstrániť vady predmetu zmluvy. Podľa bodu 8.6 zmluvy sa zhotoviteľ zaviazal odstrániť prípadné vady predmetu zmluvy bez zbytočného odkladu, ale najneskôr do 14 dní odo dňa doručenia písomnej reklamácie objednávateľa. Článok IX. zmluvy upravoval podmienky uskutočnenia prác, obsahom článku X. zmluvy boli zmluvné pokuty a sankcie. V bode 10.4 bolo dohodnuté, že ak zhotoviteľ neodstráni reklamované vady podľa bodu 8.6, zaplatí zmluvnú pokutu vo výške 331,94 eura (10 000,- Sk) za každý deň omeškania. Článok XI. obsahoval možnosť odstúpenia od zmluvy a článok XII. zmluvy obsahoval spoločné a záverečné ustanovenia.

3.1. V uvádzanom konaní kde bol žalobcom uplatnený nárok voči žalovanému na totožnom skutkovom a právnom základe ako v tomto konaní sa otázkou platnosti, resp. neplatnosti zmluvy č. 39/2005 súdy zaoberali ex offo a zhodne dospeli k záveru, že strany sporu uzavreli platnú zmluvu č. 39/2005 na uskutočnenie práce podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka, v ktorej žalobca vystupoval na strane objednávateľa a žalovaný na strane zhotoviteľa. K námietke žalovaného v súvislosti s platnosťou tejto zmluvy súd uviedol, že žalovaný počas celého konania zmluvu nespochybnil, hoci mal k dispozícii návrh zmluvy zo dňa 09. novembra 2015 a ani v konaní netvrdil, že by návrh zmluvy zo dňa 09. novembra 2015 považoval za zmluvu o dielo, na základe ktorej by mal žalobcovi plniť. Žalovaný v konaní tiež netvrdil, že by sa počas celej doby realizácie diela spravoval inou zmluvou ako zmluvou č. 39/2005. Rovnako netvrdil, že by v tejto zmluve bol jej predmet špecifikovaný nejasne a neurčito, iba so všeobecným odkazom na presný opis predmetu zmluvy na bližšie nekonkretizovanú projektovú dokumentáciu, netvrdil, že zmluva neobsahovala podstatné náležitosti, a preto je neplatná. Následné tvrdenia žalovaného týkajúce sa neplatnosti zmluvy č. 39/2005 súd považoval za účelové s cieľom vyhnúť sa povinnosti poskytnúť žalobcovi plnenie.

3.2. V konaní nebolo podľa súdu prvej inštancie ani sporné, že k protokolárnemu odovzdaniu dokončeného diela žalovaným došlo dňa 07. septembra 2007 a od uvedeného dátumu začala plynúť (podľa článku VIII. bod 8.4 zmluvy) záručná doba 60 mesiacov, s výnimkou záručnej doby na stroje a elektrodožávky, ktorá bola 24 mesiacov.

3.3. K námietke premlčania vznesenej žalovaným súd uviedol, že zmluvná pokuta nebola dojednaná ako právna povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi jednorazovú sumu určenú buď fixnou sumou alebo určenú percentuálne z ceny diela. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že pri zmluvnej pokute trvá dlžníkov záväzok aj po zaplatení pokuty, ak nebolo dojednané niečo iné. Pri zmluvnej pokute dojednanej fixnou sadzbou za jeden kalendárny deň omeškania začína plynúť premlčacia doba nielen prvým dňom omeškania, ale každým ďalším dňom omeškania, za ktorý vzniká veriteľovi právo na zmluvnú pokutu. Žalobca si uplatnil nárok na zmluvnú pokutu za každý deň omeškania od 10. júna 2011 do 10. decembra 2011, pričom žaloba bola podaná 10. júna 2015, z čoho je zrejmé, že všeobecná 4-ročná premlčacia doba bola zachovaná a uplatnený nárok nie je premlčaný.

3.4. Z listu žalobcu zo dňa 11. februára 2010 doručeného žalovanému dňa 15. februára 2010 súd považoval za zistené, že po dvoch rokoch a piatich mesiacoch (počas plynutia dohodnutej záručnej doby) žalobca reklamoval u žalovaného, okrem iného, aj dopraskanú fasádu na oboch bytových domoch. Ani táto skutočnosť v konaní nebola sporná. Sporným v konaní nebol ani fakt, že žalovaný v zmluve dohodnutým spôsobom (článok VIII. bod 8.6) reklamované vady diela napriek opakovaným výzvam neodstránil. Z obsahu aj tohto listu je nesporné, aké vady žalobca vytýkal žalovanému (ako zhotoviteľovi) a aké vady žiadal odstrániť. Zo záverov Odborného stanoviska č. 40-09/2013

vypracovaného Technickým a skúšobným ústavom stavebným, n. o. ako znaleckou organizáciou č. 900191 (ďalej len „stanovisko TSÚS“) súd zistil, že hlavnou príčinou reklamovanej dopraskanej fasády oboch bytových domov bolo nedodržanie predpísaného technologického postupu omietania, ktorý žalovaný realizoval v rozpore s návodom na použitie výrobku v nadväznosti na technické normy. Z uvedeného bolo zrejmé, že žalovaný zodpovedá za vzniknuté vady diela, ktoré žalobca reklamoval.

3.5. Z listu žalovaného zo dňa 19. septembra 2012 adresovaného žalobcovi súd zistil, že žalovaný nespochybňoval vznik trhlín na oboch bytových domoch a prejavil v ňom ochotu spolupodieľať sa na ich odstránení. Z jeho následného konania, najmä listu zo dňa 10. januára 2015 súd zistil, že žalovaný navrhoval žalobcovi 3 alternatívy riešenia vzniknutých a reklamovaných väd diela. Skutočnosť, že žalovaný uznal žalobcom reklamované vady diela súd považoval za preukázanú aj z jeho listu zo dňa 09. marca 2017 adresovaného žalobcovi, v ktorom oznamuje, že opravu reklamovaného diela vykoná tak, aby spĺňala všetky parametre, vyplývajúce z projektovej dokumentácie. Z uvedeného konania žalovaného bolo podľa okresného súdu nesporné, že sám žalovaný dospel k záveru o oprávnenosti reklamácie žalobcom reklamovaných väd diela a s tým súvisiacej potrebe odstránenia vzniknutých väd z dôvodu, aby nedochádzalo k ďalšiemu poškodzovaniu diela.

3.6. Súd prvej inštancie považoval za zistené a preukázané, že žalovaný nesplnil svoj záväzok zo zmluvy (čl. VIII bod 8.2), nesplnenie ktorého bolo sankcionované jeho povinnosťou uhradiť žalobcovi zmluvnú pokutu podľa čl. X bod 10.4 zmluvy, a to vo výške 331,94 eur za každý deň omeškania. Žalobcom požadovanú zmluvnú pokutu vyhodnotil súd prvej inštancie z hľadiska dobrých mravov za všeobecnej akceptovateľnú.

3.7. K námietke žalovaného týkajúcej sa jeho pasívnej legitímácie okresný súd uviedol, že zo zmluvnej pokuty je v prejednávanej veci viazaný žalovaný ako zhotoviteľ a nie projektant alebo osoba vykonávajúca stavebný dozor. Pasívna legitímácia žalovaného je v tejto veci daná. Žalovaný sa v zmluve č. 39/2005 zaviazal, že zhotoví dielo s odbornou starostlivosťou, na vlastnú zodpovednosť, na vlastné nebezpečenstvo a tiež podľa technických noriem.

3.8. K žalovaným predloženému odbornému vyjadreniu a stanovisku Stavebnej komory Slovenskej republiky por. č. 15/2018 (ďalej len „vyjadrenie SKSR“) súd uviedol, že nezistil, že by k predmetom jej činnosti patrila aj znalecká činnosť. Napriek širokému rozsahu pôsobnosti SKSR a skutočnosti, že sa SKSR presadzuje aj pri obrane práv a záujmov a pomáha a odborne radí širokej verejnosti a odborníkom v problematike stavebnej činnosti, v oblasti legislatívy, podľa názoru súdu prvej inštancie nemá kompetenciu na to, aby spochybnila odborné stanovisko TSÚS, ktorý pôsobí aj ako znalecká organizácia v odbore stavebníctvo.

3.9. Žalovaným navrhované doplnenie dokazovania o predloženie zmluvy uzavretej medzi žalobcom a spoločnosťou ROFIS NZ, s. r. o. (o vypracovaní projektovej dokumentácie), o predloženie zmluvy uzavretej medzi žalobcom a L. K. (na vykonanie stavebného dozoru), o nariadenie znaleckého dokazovania a o výsluch svedka C. P. súd nenariadil vykonať s poukazom na čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) a hlavne z dôvodu, že o uplatnenom nároku mohol rozhodnúť bez ďalšieho dokazovania, pretože ide o totožný skutkový stav veci ako vo veci pod sp.zn.15Cb/5/2015. Otázka zodpovednosti žalovaného za reklamované vady diela už bola posúdená vykonaným dokazovaním a ďalšie odročovanie pojednávania by bolo podľa súdu nevhodné. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie nenamietal, že by sa žalobcom vytykávané vady vyskytovali len na jednej z dvoch realizovaných stavieb. Samotný žalovaný navrhoval žalobcovi odstránenie väd na oboch stavbách v rôznych alternatívach spôsobov odstraňovania väd.

3.10. Podľa názoru súdu prvej inštancie neobstála ani námietka žalovaného, že žalobcovi nevzniklo právo na bezplatné odstránenie väd. Z ustanovenia § 551 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka, ktoré bolo v plnom rozsahu prevzaté do bodu 8.3. zmluvy o dielo explicitne vyplýva povinnosť zhotoviteľa upozorniť objednávateľa bez zbytočného odkladu na nevhodnú povahu vecí prevzatých od objednávateľa alebo pokynov daných mu objednávateľom na vykonanie diela, ak zhotoviteľ mohol túto nevhodnosť zistiť pri vynaložení odbornej starostlivosti. Žalovaný ako podnikateľ v oblasti realizácie stavieb v konaní nepreukázal, že by na nevhodnosť projektovej dokumentácie, ktorej použitie by malo za následok, že realizované dielo nebude vykonané riadne, žalobcu ako objednávateľa upozornil. Nepochybne pritom bolo v možnostiach žalovaného s odbornou starostlivosťou posúdiť projektovú dokumentáciu, na podklade ktorej boli stavby pre žalobcu realizované.

3.11. Okresný súd záverom uviedol, že v danom prípade sa žalovaný dostal do omeškania s plnením

peňažných záväzkov a vznikla mu tak povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania. Výška úrokov z omeškania medzi stranami dohodnutá nebola, preto žalobcovi vznikol nárok na úroky z omeškania vo výške určenej zákonom. Žalobca si uplatnil zákonné úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne, a preto mu súd takto uplatnenú výšku úrokov z omeškania aj priznal. Žalobca mal v konaní plný úspech, preto súd rozhodol o jeho nároku na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že mu nárok na ich náhradu priznal vo výške 100 %.

4. Krajský súd v Nitre (ďalej len ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 16. júna 2020, č. k. 15Cob/84/2019-204, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

4.1. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu a v zmysle ust. § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a doplnil na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.2. K námietke žalovaného týkajúcej sa nevykonania ďalšieho dokazovania ohľadom zodpovednosti žalovaného za reklamované vady, ich existencie a rozsahu odvolací súd poznamenal, že právom sporovej strany síce je dôkazy označiť, čo žalovaný aj urobil, avšak toto právo nemožno zamieňať s právom súdu na rozhodnutie o tom, či navrhnuté dôkazy budú vykonané alebo nie. Nevykonanie dôkazov podľa návrhu alebo predstáv strany sporu nie je ani postupom, ktorým by súd odňal dotknutej strane možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie sporovej strane. V posudzovanej veci sa podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal so všetkými právne významnými skutkovými okolnosťami, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil.

4.3. Je podľa odvolacieho súdu nevyvrátiteľné a z obsahu spisu a vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že žalovaný v priebehu konania netvrdil, že by sa pri vykonávaní diela riadil inou zmluvou, a nebol teda ani dôvod, aby sa súd vecne zaoberal zmluvou zo dňa 09. novembra 2015, ktorú žalovaný súdu dodatočne predložil. Žalovaný zhotovil dielo v súlade so zmluvou č. 39/2005 a protokolárne ho odovzdal žalobcovi dňa 07. septembra 2007 a až do uvedeného času z postupu žalovaného a ani z jeho konania nič nenasvedčovalo tomu, že by obsah uzavretej zmluvy považoval za nejasný a neurčitý, a že by mu obsah projektovej dokumentácie, ktorá bola podkladom pre vyhotovenie objednaného diela, nebol známy. Ani prípadnú nevhodnosť projektovej dokumentácie žalovaný nenamietal, hoci ako podnikateľ v oblasti realizácie stavieb mal možnosť po oboznámení sa s ňou s odbornou starostlivosťou zväziť, či objednané dielo bude možné na jej základe riadne vykonať. Žalovaný nespochybnil ani existenciu väd na externej omietke bytových domov, ktoré sa na odovzdanom diele prejavili až po jeho prevzatí počas plynutia záručnej doby, inak by nemal dôvod v liste zo dňa 19. septembra 2012 adresovanom žalobcovi uznať, že na stavbe sú fasádne trhliny a mikrotrhliny a deklarovat' ochotu spolupodieľať sa na odstránení týchto väd. Nediferencoval pritom, že by sa tieto vady mali vyskytnúť len na jednom z bytových domov. V konaní napokon nebolo sporné ani to, že žalovaný reklamované vady diela napriek opakovaným výzvam žalobcu neodstránil.

4.4. K spochybneniu kontraktácie, výskytu väd, včasnosti ich oznámenia, zodpovednosti za vady a príčin ich vzniku žalovaný pristúpil až po jeho neúspechu v konaní vedenom pred prvoinštančným súdom pod sp. zn. 15Cb/5/2015. Ani jeho dodatočná procesná obrana, ktorú odvolací súd v kontexte zistených skutočností a vykonaných dôkazov vyhodnotil ako účelovú v snahe vyhnúť sa plneniu uplatnenej pohľadávky, nemohla byť dôvodom na zmenu napadnutého rozhodnutia. Zo záverov odborného stanoviska TSÚS je totiž zrejme, že hlavnou príčinou dopraskanej fasády na obidvoch bytových domoch, ktoré boli predmetom technickej obhliadky dňa 12. apríla 2013, bolo nedodržanie predpísaného technologického postupu omietania, ktorý žalovaný realizoval v rozpore s návodom na použitie výrobku v nadväznosti na technické normy a nedodržanie celkovej minimálnej hrúbky omietky. Na uvedenom závere nič nemení ani odborné vyjadrenie SKSR predložené žalovaným, ktoré síce obsahuje viacero námietok voči odbornému stanovisku TSÚS, avšak priamo nevyvracia jeho záver o nedodržaní predpísaného technologického postupu omietania žalovaným, keďže nedáva jednoznačnú odpoveď na otázku, aká iná príčina bola dôvodom existujúcich trhlín omietok na dotknutých bytových domoch. V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že záručná zodpovednosť je typom objektívnej zodpovednosti a zaväzuje poskytovateľa záruky bez ohľadu na zavinenie, pričom k jej vzniku dochádza

okamihom výskytu záručnej vady. V prejednávanej veci odvolací súd nezistil žiadne liberačné dôvody, na ktoré žalovaný odkazom na čl. VIII, bod 8.3 zmluvy o dielo opakovane poukazoval.

4.5. K námietke žalovaného týkajúcej sa premlčania uplatneného nároku odvolací súd poznamenal, že pri právach vzniknutých z porušenia povinnosti začína premlčacia doba plynúť dňom, keď bola povinnosť porušená, ak nie je pre premlčanie niektorých týchto práv ustanovená osobitná úprava (§ 393 ods. 1 Obchodného zákonníka). Pre účely posudzovanej veci to znamená, že začiatok jej plynutia je datovaný dňom nasledujúcim po márnom uplynutí lehoty 14 dní odo dňa doručenia listu žalobcu zo dňa 11. februára 2010 žalovanému (15. februára 2010) na odstránenie vytknutých vád (čl. VIII, bod 8.6 zmluvy o dielo), t. j. od 02. marca 2010. V prípade nesplnenia povinnosti odstrániť vytknuté vady dohodnutým spôsobom však plynie každým ďalším dňom omeškania s plnením tohto záväzku nová premlčacia doba. Keďže žalobca podal žalobný návrh na súd dňa 10. júna 2015 a zmluvnú pokutu dojednanú fixnou sadzbou za každý deň omeškania si uplatnil za obdobie od 10. júna 2011 do 10. decembra 2011, počas ktorého k odstráneniu vytýkaných vád žalovaným preukázateľne nedošlo, pri zohľadnení všeobecnej štvorročnej premlčacej doby (§ 397 Obchodného zákonníka), si žalobca právo na zaplatenie zmluvnej pokuty uplatnil včas a k jeho premlčaniu nedošlo.

4.6. V intenciách vyššie uvedených skutočností odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 C. S. P. ako vecne správny potvrdil. Nakoľko úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, nárok na ich náhradu odvolací súd nepriznal.

5. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) odôvodnené podľa § 420 písm. f/ a ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

6. Dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzuje dovolateľ podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. založil na tvrdení, že prvostupňový súd sa vyjadrením SKSR č. 15/2018 ako dôkazom procesnej obrany predloženým žalovaným nezaoberal, keď v bode 12.14 odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že podľa názoru súdu prvej inštancie SKSR nemá kompetenciu na to, aby spochybnila odborné stanovisko TSÚS, ktorý pôsobí ako znalecká organizácia v odbore stavebníctvo, a to s akcentom na skutočnosť, že odvolací súd v bode 17. odôvodnenia svojho rozhodnutia na obsah odborného vyjadrenia SKSR poukázal. S ohľadom na uvedené žalovaný namieta nesprávny postup odvolacieho súdu, keď tento nenariadil pojednávanie, z dôvodu dovolateľom tvrdeného doplnenia dokazovania v zmysle ust. 385 ods. 1 C. s. p., žalobcovi odňal právo vyjadriť sa k doplneniu dokazovania, riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie.

6.1. Dovolateľ zároveň vytýka súdu prvej inštancie, že tento vylúčil v danom konaní akékoľvek argumenty, námietky a dôkazy, na ktorých by žalovaný mohol založiť svoju relevantnú obranu, a to s poukazom na efektívnosť a hospodárnosť konania, nakoľko už raz vo veci bolo rozhodnuté v konaní sp.zn. 15Cb/5/2015.

7. V dovolaní, ktorého prípustnosť tvrdí dovolateľ podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. namieta, že odvolací súd a súd prvej inštancie sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke nesprávneho právneho posúdenia dovolateľom namietanej absolútnej neplatnosti zmluvy o dielo z dôvodu všeobecného označenia predmetu diela, kedy súd prvej inštancie s odkazom na konanie sp. zn. 15Cb/5/2015 ako aj následne odvolací súd zhodne dospeli k záveru, že strany sporu uzavreli platnú zmluvu. Dovolateľ je toho názoru, že predmet zmluvy diela musí byť vymedzený dostatočne určito v tom zmysle, aby bola naplnená jedna z náležitostí zmluvy a v danom prípade bol predmet zmluvy špecifikovaný neurčito, iba so všeobecným odkazom na bližšie nekonkretizovanú projektovú dokumentáciu, na ktorú je odkaz v čl. III ods. 3.1. zmluvy, ktorá ani nebola súčasťou (prílohou) zmluvy, a teda zmluva o dielo uzavretá medzi ním a žalobcom je absolútne neplatná. K preukázaniu svojej argumentácie dovolateľ uviedol ako rozhodovaciu prax dovolacieho súdu rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/9/2021, rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23Cdo/1940/2009 a 23Cdo/4262/2011 a nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV ÚS 142/2018.

7.1. Dovolateľ ďalej namieta, že súd prvej inštancie v rozhodnutí priznal žalobcovi jeho nárok, avšak s tým, že mal za to, že táto bola dojednaná podľa ust. § 544 Občianskeho zákonníka, vzápätí pritom

uviedol, že podľa ust. § 300 Obchodného zákonníka je povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu absolútna (vid. ods. 12.10 rozsudku okresného súdu). Dovolateľ zastal názor, že pri vzájomnej úprave zmluvnej pokuty pri vzťahu Obchodného zákonníka (§ 300 - § 302) a Občianskeho zákonníka (§ 540 - § 545) platí, že úprava v obchodnom zákonníku predstavuje osobitnú úpravu, ktorá má prednosť pred všeobecnou úpravou v Občianskom zákonníku. Nakoľko zo zmluvy nevyplýva, že by sa zmluvné strany dohodli na zmluvnej pokute podľa ust. § 544 Občianskeho zákonníka a nie je preto zrejmé, z čoho prvostupňový a odvolací súd pri tomto závere vychádzali a žalovaný má za to, že v danom prípade nejde o zodpovednosť absolútnu, keďže Obchodný zákonník upravuje liberačné dôvody v ust. § 563 ods. 2 v spojení s ust. § 431 Obchodného zákonníka a takáto zodpovednosť bola dohodnutá medzi stranami aj v čl. VIII zmluvy. Ako ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu uviedol nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV ÚS 70/2018.

7.2. Žalovaný vytýka súdom oboch inštancií, že pri posudzovaní existencie a dôvodu vzniku väd vychádzali výlučne zo stanoviska TSÚS a odvolací súd v bode 17. svojho rozhodnutia uviedol, že hlavnou príčinou dopraskanej fasády na obidvoch domoch bolo nedodržanie technologického postupu omietania. Zo záveru súdov oboch inštancií o platnosti zmluvy žalovanému nie je zrejmé, aké presné akostné náležitosti by malo mať dielo v prípade výskytu chyby, či táto je odchýlkou od dohodnutej akosti a kedy sa vyskytli vady a ich následná možná liberácia. Podľa názoru dovolateľa splnil dielo vykonať riadne a včas. Za zmätočné a nejasné považuje dovolateľ stanovisko TSÚS, ktorého závery boli spochybnené SKSR a súd prvého stupňa mal podľa názoru žalovaného pripustiť nové dokazovanie. Ako dovolaciu prax uviedol rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/1069/2014.

7.3. Za nesprávne právne posúdenie odvolacieho súdu považuje žalovaný i záver, že žalobcom reklamované vady uznal v dôsledku toho, že vady nespochybňoval a že prejavil ochotu podieľať sa na ich odstránení. Takýto záver prvostupňového súdu považuje dovolateľ za arbitrárny a nepodložený. Zastáva názor, že uvedeným z jeho strany nedošlo k uznaniu vady diela a tým, že žalobca nemal skutočný záujem na odstránení väd, iba na získaní finančných prostriedkov, považuje sa jednostranný úkon - uplatnenie väd za predstieraný a neplatný. Ako ustálenú dovolaciu prax žalovaný uviedol uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7MCdo/12/2011 a nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 196/2017-65.

7.4. Napokon za nesprávne právne posúdenie súdov oboch inštancií považuje dovolateľ i to, že tieto zamietli námietku žalovaného, týkajúcu sa premlčania nároku žalobcu. Súhlasí so súdmi, že začiatok plynutia premlčacej doby je datovaný dňom nasledujúcim po márnom uplynutí lehoty 14 dní odo dňa doručenia listu žalobcu zo dňa 11. februára 2010 žalovanému (15. februára 2010) na odstránenie vytknutých väd (čl. VIII, bod 8.6 zmluvy o dielo), t. j. od 02. marca 2010. Nesúhlasí však so závermi súdov oboch inštancií, a síce, že v prípade nesplnenia povinnosti odstrániť vytknuté vady dohodnutým spôsobom však plynie každým ďalším dňom omeškania s plnením tohto záväzku nová premlčacia doba, a teda zastáva názor, že žalobcom uplatnený nárok je premlčaný.

7.5. V nadväznosti na vyššie uvedené žalovaný navrhol dovolaciemu súdu, aby rozsudok odvolacieho súdu zo dňa 16.6.2020 zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

8. Žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 11. novembra 2021 uviedol, že sa nevyskytla žiadna okolnosť zakladajúca porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces ani okolnosť zakladajúca porušenie zásady rovnosti zbraní, všetky pre vec podstatné skutkové a právne aspekty už boli právoplatne vyriešené v súvisiacom konaní sp. zn. 15Cb/5/2015 a odvolací súd teda nemal dôvod nariadiť vo veci ústne pojednávanie a doplniť dokazovanie. Namietané nesprávne právne posúdenie v rozhodnutí odvolacieho súdu považuje žalobca výlučne za nespokojnosť dovolateľa so závermi súdu, ako absurdnú označil i teóriu, že reklamácia záručných väd bola len predstieraná. V nadväznosti na uvedené navrhol dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietnuť a priznať žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť.

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie,

sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

11. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

12. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

13. Podľa dovolateľa došlo konaním súdov oboch inštancií k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces tým, že prvostupňový súd sa vyjadrením SKSR č. 15/2018 ako dôkazom procesnej obrany predloženým žalovaným vôbec nezaoberal, keď v bode 12.14 odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že podľa názoru súdu prvej inštancie SKSR nemá kompetenciu na to, aby spochybnila odborné stanovisko TSÚS. S ohľadom na uvedené žalovaný namieta nesprávny postup odvolacieho súdu, keď tento nenariadil pojednávanie, z dôvodu tvrdeného doplnenia dokazovania v zmysle ust. 385 ods. 1 C. s. p., žalovanému odňal právo vyjadriť sa k doplneniu dokazovania, riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie a neposkytol presvedčivú odpoveď na podstatné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

13.1. Dovolateľ zároveň vytýka súdu prvej inštancie, že tento vylúčil v danom konaní akékoľvek argumenty, námietky a dôkazy, na ktorých by žalovaný mohol založiť svoju relevantnú obranu, a to s poukazom na efektívnosť a hospodárnosť konania, nakoľko už raz vo veci bolo rozhodnuté v konaní sp.zn. 15Cb/5/2015. Nesúhlasí s postupom súdu prvej inštancie, keď tento prerušil konanie sp. zn. 15Cb/165/2015 do skončenia konania sp. zn. 15Cb/5/2015 a neumožnil žalovanému uplatňovať prostriedky procesnej obrany, namiesto použitia inštitútu zlúčenia do spoločného konania, ktorý by bol vhodnejší z hľadiska hospodárnosti konania, s akcentom na priebeh dokazovania.

14. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

16. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd

neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

17. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p.. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p., zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

18. K tvrdenému nepresvedčivému odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré podľa dovolateľa nedalo dostatočne jasnú odpoveď na všetky podstatné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, dovolací súd uvádza, že je potrebné mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). V posudzovanom prípade bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p.. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu.

19. Dovolací súd uvádza, že nie je možné sa stotožniť s námietkou dovolateľa, že odvolací súd sa vo svojom odôvodnení nedostatočne zaoberal jeho argumentáciou a neposkytol presvedčivú odpoveď na podstatné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a v súvislosti s uvedeným poukazuje na bod 14. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, kde tento uviedol, že po prejednaní veci sa plne stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, dostatočne sa zaoberal odvolacími námietkami žalovaného vo veci samej, ktoré označil za takmer totožné s námietkami, ktoré uplatnil už pred súdom prvej inštancie a tieto nemohli privediť zmenu napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie podľa krajského súdu dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a vykonal všetky dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti a prihliadol pritom starostlivo na všetko, čo vyšlo počas konania najavo v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 C. s. p.. Zároveň uviedol, že keďže ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci, odvolací súd si osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na tieto v zmysle § 387 ods. 2 C. s. p. odkázal.

19.1. Z dovolania žalovaného nijako nevyplýva, konkrétne akým nedostatkom by malo odôvodnenie odvolacieho súdu trpieť, resp. na akú konkrétnu podstatnú spornú otázku by žalovanému nebola poskytnutá odpoveď. Pokiaľ dovolateľ namieta, že vo veci konajúce súdy dostatočne neodôvodnili svoje rozhodnutie, prečo nevyhoveli všetkým návrhom žalovaného na vykonanie dôkazu, s uvedeným nemožno v žiadnom prípade súhlasiť. V kontexte posudzovania dovolania najvyšší súd vidí skôr námietku dovolateľa týkajúcu sa priebehu dokazovania pred súdmi. V odôvodnení napadnutého uznesenia odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie primerane vysvetlil. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom zodpovedajúcim sa zákonu. Dopodrobna popísal konanie pred súdom prvého stupňa, obsah odvolania a poskytol vyčerpávajúcu odpoveď na dôvodnosť otázky stotožnenia sa s rozhodnutím prvostupňového súdu. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom

kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní. Uvedené atribúty odôvodnenie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie podľa záveru dovolacieho súdu nepochybne spĺňa. Nie je možné posudzovať odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu izolovane, ale v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, keďže obidve rozhodnutia tvoria jeden celok. Uvedené platí osobitne v prípadoch, ak odvolací súd pri potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie postupuje podľa § 387 ods. 2 C. s. p..

20. Dovolací súd záverom uvádza, že ani samotný dovolateľ neuviedol, akým vyššie uvedeným spôsobom malo byť zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces tvrdeným nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobca ním vyjadruje len svoj nesúhlas s neúspechom v spore.

20.1. Už v uznesení zo dňa 11. apríla 2019, sp. zn. 3Obdo/2/2019 dovolací súd skonštatoval, že prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie), ktoré vyznelo v jeho neprospech. Na zdôraznenie uvedeného dovolací súd dáva do pozornosti, že právo na spravodlivý súdny proces neznamená právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Uvedený záver je plne aktuálny aj v rozhodovanej veci.

21. K zjavej neodôvodnenosti (arbitrárnosti) rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy. (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17). O taký prípad však v danej veci nejde. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sú dostatočne zrejmé dôvody smerujúce k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie.

21.1. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie žalovaného, že odvolací súd (súd prvej inštancie) svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom zodpovedajúcim sa zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. S. P. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

22. Dovolateľ videl existenciu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p. aj v nevykonaní ním navrhnutých dôkazov, resp. z nesprávneho vyhodnotenia dôkazov zo strany súdov, ústiaceho do nesprávne zisteného skutkového stavu súdmi oboch inštancií, a síce, že prvostupňový súd sa vyjadrením SKSR č. 15/2018 ako dôkazom procesnej obrany predloženým žalovaným nezaoberal, keď uviedol, že podľa názoru súdu prvej inštancie SKSR nemá kompetenciu na to, aby spochybnila odborné stanovisko TSÚS. Následne odvolací súd v bode 17. odôvodnenia svojho rozhodnutia na obsah odborného vyjadrenia SKSR č. 15/2018 poukázal, z čoho má žalovaný má za to, že odvolací súd v odvolacom konaní doplnil dokazovanie dôkazom (žalovaným predložené dňa 13.12.2018 na č.1.79 a 106 odborné vyjadrenie SKSR), nakoľko nepriamo vyslovil, že ak by predmetné vyjadrenie SKSR dalo jednoznačnú odpoveď na otázku, čo bolo príčinou vzniku trhlín, bolo by dôkazným prostriedkom v danom konaní. S ohľadom na uvedené žalovaný namieta nesprávny postup odvolacieho súdu, keď tento nenariadil pojednávanie, z dôvodu tvrdeného doplnenia dokazovania v zmysle ust. 385 ods. 1 C. s. p., žalobcovi odňal právo vyjadriť sa k doplneniu dokazovania.

23. V zmysle konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania je dovolacia námietka žalovaného týkajúca sa nevykonania či prípadného nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktorú tiež bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá.

24. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži

ani na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - vid' ustanovenie § 442 C. s. p. („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Takéto dovolacie námietky nepredstavujú zákonom spôsobilý spôsob vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 431 C. s. p. a z tohto dôvodu nemôžu predstavovať vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p..

25. Dovolací súd uvádza, že nie je možné prisvedčiť pravdivosť tvrdeniam dovolateľa, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie žalovaným dňa 13. decembra 2018 (na čl. 79 a 106 spisu) predloženým odborným vyjadrením SKSR a následne krajský súd v dovolacom konaní doplnil dokazovanie týmto dôkazom a nenariadil v tejto súvislosti pojednávanie, nakoľko nepriamo vyslovil, že ak by predmetné vyjadrenie SKSR dalo pre konanie jednoznačnú odpoveď na otázku, čo spôsobilo vznik trhlín na vykonanom diele, bolo by dôkazným prostriedkom v danom konaní. Uvedené je iba vykonštruovaným tvrdením dovolateľa. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu jednoznačne vyplýva, že tento sa plne stotožnil so všetkými závermi súdu prvej inštancie, a teda aj so záverom k odbornému vyjadreniu SKSR, kde okresný súd uviedol, že predmetom jej činnosti nie je znalecká činnosť, a preto nemá kompetenciu na to, aby spochybnila odborné stanovisko vypracované TSÚS. Uvedený záver odvolací súd iba doplnil argumentom, že na výsledok veci by nemalo uvedené vyjadrenie SKSR vplyv aj z toho dôvodu, že síce obsahuje viacero námietok voči stanovisku TSÚS, avšak priamo nevyvracia jeho záver o nedodržaní predpísaného technologického postupu omietania žalovaným, keďže nedáva jednoznačnú odpoveď na otázku, aká iná príčina bola dôvodom existujúcich trhlín omietok na dotknutých bytových domoch. Z uvedeného bezpochyby vyplýva, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd sa zaoberali predmetným žalovaným predloženým vyjadrením SKSR, avšak vyhodnotili jeho irelevanciu.

25.1. Pre podporu uvedeného v predmetnom konaní považuje dovolací súd za nanajvýš nevyhnutné uviesť, že z obsahu zápisnice z pojednávania pred súdom prvej inštancie zo dňa 08. apríla 2019 (čl. 134 a nasl. spisu) vyplýva, že stranám boli oznámené výsledky prípravy pojednávania, a to okrem iného i vyjadrenie SKSR, ku ktorému sa na strane 5 zápisnice z pojednávania vyjadril iba žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ktorý označil SKSR za občianske združenie, ktoré nemá kompetencie na to, aby spochybňovalo stanovisko vypracované znaleckým ústavom. Žalovaný sa k uvedenému nijako nevyjadril, ani po výzve súdu stranám sporu na zhrnutie svojich návrhov a vyjadrenie sa k dokazovaniu. Následne okresný súd uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalovanému teda nebolo postupom súdov nijakým spôsobom ubraté na jeho procesných právach, predmetným dôkazom žalovaného za zaoberali, vyhodnotili ho ako irelevantný, čo následne vo svojich rozhodnutiach náležite odôvodnili.

25.2. Uvedené je podľa dovolacieho súdu podstatným aj pre účely posúdenia nedôvodnosti námietky dovolateľa voči postupu súdu prvej inštancie, keď tento s poukazom na efektívnosť a hospodárnosť konania toto prerušil do skončenia konania sp. zn. 15Cb/5/2015, čím podľa dovolateľa údajne vylúčil v danom konaní akékoľvek argumenty, námietky a dôkazy, na ktorých by žalovaný mohol založiť svoju relevantnú obranu, a to aj napriek tej skutočnosti, že súd prvej inštancie v bode 10.2. a nasl. svojho rozsudku označil dokazovanie v konaní sp. zn. 15Cb/5/2015 za rozsiahle a následne podrobne uviedol jednoznačné závery z neho plynúce i pre toto konanie.

25.3. Dovolací súd ako obiter dictum uvádza, že osobitne významná pre rozhodnutie o dovolaní žalobcu je tá skutočnosť, že v predmetnom konaní nešlo o skutkovú alebo právne obdobnú otázku, ale o jednu a tú istú otázku, ktorú v rámci svojho rozhodovania riešili súdy v oboch konaniach týkajúcich sa totožných sporových strán. V tejto súvislosti dáva dovolací senát najvyššieho súdu do pozornosti nález ústavného súdu z 15. júna 2016, sp. zn. II. ÚS 19/2016, z ktorého vyplýva že „K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty vyplývajúci z čl. 1 ods. 1 ústavy (PL. ÚS 36/95), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované.“

26. Dovolací súd záverom zdôrazňuje, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Preto uvedené dovolacie námietky žalovaného nepredstavujú zákonom spôsobilý spôsob vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 431 C. s. p. a z tohto dôvodu nemôžu predstavovať vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p..

27. Na predmetných záveroch zotrúva rozhodujúci senát dovolacieho súdu aj v predmetnej veci a nevidí žiadny rozumný dôvod, aby sa od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu odklonil. Konanie pred odvolacím súdom tak v rozhodovanej veci nebolo postihnuté tvrdenou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p..

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

28. Žalovaný odvodzujúci prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. namieta, že 1./ odvolací súd a súd prvej inštancie sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke nesprávneho právneho posúdenia dovolateľom namietanej absolútnej neplatnosti zmluvy o dielo z dôvodu všeobecného označenia predmetu diela, kedy súd prvej inštancie s odkazom na konanie sp. zn. 15Cb/5/2015 ako aj následne odvolací súd zhodne dospeli k záveru, že strany sporu uzavreli platnú zmluvu. K preukázaniu svojej argumentácie dovolateľ uviedol ako rozhodovacie prax dovolacieho súdu rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2Obo/9/2021, rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23Cdo/1940/2009 a 23Cdo/4262/2011 a rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV ÚS 142/2018. Ďalej namieta, že 2./ súd prvej inštancie v rozhodnutí priznal žalobcovi jeho nárok, avšak s tým, že mal za to, že táto bola dojednaná podľa ust. § 544 Občianskeho zákonníka, vzápätí pritom uviedol, že podľa ust. § 300 Obchodného zákonníka je povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu absolútna (vid. ods. 12.10 rozsudku okresného súdu). Dovolateľ zastal názor, že nakoľko zo zmluvy nevyplýva, že by sa zmluvné strany dohodli na zmluvnej pokute podľa ust. § 544 Občianskeho zákonníka, nie je preto zrejmé, z čoho prvostupňový a odvolací súd pri tomto závere vychádzali a žalovaný má za to, že v danom prípade nejde o zodpovednosť absolútnu. Ako rozdielnu k veci ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu uviedol nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV ÚS 70/2018). Výtýka tiež súdom oboch inštancií, že 3./ zo záveru súdov oboch inštancií o platnosti zmluvy žalovanému nie je zrejmé, aké presné akostné náležitosti by malo mať dielo v prípade výskytu chyby, či táto je odchýlkou od dohodnutej akosti a kedy sa vyskytli vady a ich následná možná liberácia. Za zmätočné a nejasné považuje dovolateľ stanovisko TSÚS, ktorého závery boli spochybnené SKSR a súd prvého stupňa mal podľa názoru žalovaného pripustiť nové dokazovanie. Ako dovolaciu prax uviedol rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/1069/2014. Za nesprávne právne posúdenie považuje dovolateľ i 4./ záver súdov oboch inštancií, že žalovaný žalobcom reklamované vady uznal v dôsledku toho, že vady nespochybnoval a že prejavil ochotu podieľať sa na ich odstránení. Takýto záver prvostupňového súdu považuje dovolateľ za arbitrárny a nepodložený a zastáva názor, že uvedeným z jeho strany nedošlo k uznaniu vady diela. Ako dovolaciu prax žalovaný uviedol uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7MCdo/12/2011 a nález Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 196/2017-65. Záverom za nesprávne právne posúdenie považuje dovolateľ i to, že 5./ súdy oboch inštancií zamietli námietku žalovaného, týkajúcu sa premlčania nároku žalobcu. Súhlasí so súdmi, že začiatok jej plynutia je datovaný dňom nasledujúcim po márnom uplynutí lehoty 14 dní odo dňa doručenia listu žalobcu na odstránenie vytknutých väd žalovanému, t. j. od 02. marca 2010, nesúhlasí však so závermi súdov oboch inštancií, a síce, že v prípade nesplnenia povinnosti odstrániť vytknuté vady dohodnutým spôsobom plynie každým ďalším dňom omeškania s plnením tohto záväzku nová premlčacia doba, resp. zastáva názor, že žalobcom uplatnený nárok je premlčaný.

29. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť výtýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 421 C. s. p. v spojení s ust. § 432 ods. 1, 2 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

30. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

31. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 C. s. p.). Žalovaný prípustnosť dovolania opieral o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., avšak spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až 435 C. s. p. dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

32. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. by mal dovolateľ vysvetliť /a označením rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doložiť/, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

33. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie alebo odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; posudzovať či dovolací súd rozhodoval rozdielne. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p..

34. Už v rozsudku z 30. novembra 2016, sp. zn. 3Obdo/61/2016, dovolací súd skonštatoval, že rozsah dovolacieho prieskumu je vymedzený konkrétnou argumentáciou dovolateľa, v čom podľa jeho názoru odvolací súd spornú otázku nesprávne právne posúdil a akým spôsobom ju posúdiť mal. Pri vymedzení tohto dovolacieho dôvodu nepostačuje citovanie jednotlivých zákonných ustanovení, prípadne súdnych rozhodnutí (často aj nesúvisiacich s predmetom sporu), ale je povinnosťou dovolateľa zo zákonných ustanovení, prípadne z judikatúry určiť právny záver, ktorého (ne)správnosť v súvislosti s právnymi závermi odvolacieho súdu má preskúmať dovolací súd. Práve povinnosť právneho zastúpenia dovolateľa má zamedziť takýto postup a zároveň povinné právne zastúpenie má zabezpečiť, aby dovolateľ jednotlivé dovolacie dôvody presne uviedol a jednoznačne tým stanovil rozsah dovolacieho prieskumu dovolacím súdom (obdobne 3Obdo/4/2021).

35. V neposlednom rade dovolací súd pripomína, že v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR z 24. januára 2018, sp. zn. 6Cdo/29/2017, publikovaného v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018, pod číslom 71., do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986. Z uvedeného je zjavné, že za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu sa nepovažujú rozhodnutia českého najvyššieho súdu a slovenského najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho, z ktorého dôvodu na dovolateľom uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v odvolacom konaní sp. zn. 2Obo/9/2021 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23Cdo/1940/2009, 23Cdo/4262/2011 a 33Cdo/1069/2014 dovolací súd neprihliadol.

36. Najvyšší súd v tejto súvislosti uvádza, že dovolateľom tvrdené nesprávne právne posúdenie

odvolacieho súdu nespĺňa kritérium vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle ust. § 432 C. s. p. K otázke odklonu súdov oboch inštancií od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu spočívajúcej v určení platnosti zmluvy o dielo zo strany súdov, resp. ním tvrdenej absolútnej neplatnosti stranami sporu uzavretej zmluvy o dielo, sa vyjadril už súd prvej inštancie, keď uviedol, že otázkou platnosti, resp. neplatnosti zmluvy č. 39/2005 sa súdy zaoberali ex offa už v pôvodnom konaní a zhodne dospeli k záveru, že strany sporu uzavreli platnú zmluvu č. 39/2005 na uskutočnenie práce podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka a žalovaný počas celého konania netvrdil, že by v tejto zmluve bol jej predmet špecifikovaný nejasne a neurčito, iba so všeobecným odkazom na presný opis predmetu zmluvy na bližšie nekonkretizovanú projektovú dokumentáciu, ani netvrdil, že zmluva neobsahovala podstatné náležitosti, a preto je neplatná. Dovolateľ navyš neuviedol žiadnu rozdielnu prax dovolacieho súdu na podporu svojej argumentácie, neurčil právny záver v judikatúre dovolacieho súdu, ktorého (ne)správnosť v súvislosti s právnymi závermi odvolacieho súdu má preskúmať dovolací súd, iba stroho označil rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23Cdo/1940/2009 a 23Cdo/4262/2011 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v odvolacom konaní č. 2Obo/9/2021, ktoré ako už bolo uvedené, nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, ktorú by súdy nevzali do úvahy a neaplikovali na súdenu vec.

36.1. Rešpektujúc právny záver Ústavného súdu SR v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 253/2020, v zmysle ktorého vzhľadom na čl. 2 ods. 2 C. s. p. je potrebné za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považovať aj rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu SR, ESJP a Súdneho dvora EÚ, najvyšší súd k dovolateľom uvedenému nálezu ÚS SR sp. zn. IV ÚS 142/2018 uviedol, že tento taktiež nemožno na vec aplikovať, nakoľko vychádza z odlišného skutkového stavu, kedy súdy okrem iného vychádzali z premisy, že zmluva o dielo bola uzavretá ústne na základe objednávky a jej akceptácie, sporové strany vedeli, čo je jej predmetom s tým, že následne si upravili svoje práva a povinnosti v písomnej zmluve o dielo. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na vyjadrenie žalovaného ešte v pôvodnom konaní (v ktorom navyš nebolo iniciované dovolacie konanie), že „práce zrealizoval tak, ako boli naprojektované, dôkazom čoho, je preberací protokol“, ako aj v jeho odvolaní v pôvodnom konaní, kde opäť uviedol, že „nemal inú možnosť, ako zhotoviť dielo podľa pre neho záväznej projektovej dokumentácie“. Z uvedeného, ako aj z toho, že v pôvodnom konaní žalovaný nijako netvrdil neurčitost' predmetu zmluvy o dielo, opäť nevyvratiteľne vyplýva, že predmet zmluvy o dielo bol žalovanému dostatočne zrejmy.

37. K druhej námietke dovolateľa, že nakoľko zo zmluvy nevyplýva, že by sa zmluvné strany dohodli na zmluvnej pokute podľa ust. § 544 Občianskeho zákonníka a nie je teda zrejmé, z čoho prvostupňový a odvolací súd vychádzal pri závere, že zmluva bola dojednaná podľa ust. § 544 Občianskeho zákonníka, a vzápätí pritom uviedol, že podľa ust. § 300 Obchodného zákonníka je povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu absolútna, dovolací súd uvádza, že v danom prípade sa jedná o argumentáciu novú, teda novotu (t. j. nový prostriedok procesnej obrany), ktorú žalovaný nijako nevymedzil v odvolaní, zdôrazňujúc fakt, že dovolanie nie je možné považovať za ďalšie odvolanie (k tomu vid. ust. § 366 C. s. p.). Vychádzajúc z dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku dovolací súd konštatuje, že tzv. novoty nie sú v zásade v odvolacom konaní prípustné, pretože dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a režim koncentrácie sporu nepripúšťa od istej fázy uplatňovanie práva novôt (obdobne v 2Obo/97/2020).

38. Dovolateľ ďalej v súvislosti s námietkou nesprávneho právneho posúdenia odvolacieho súdu namieta, že zo záveru súdov oboch inštancií o platnosti zmluvy žalovanému nie je zrejmé aké presné akostné náležitosti by malo mať dielo v prípade výskytu chyby, či táto je odchýlkou od dohodnutej akosti, kedy sa vyskytli vady a ich následná možná liberácia a súd prvého stupňa mal podľa názoru žalovaného pripustiť nové dokazovanie. Za nesprávne právne posúdenie považuje dovolateľ i záver súdov oboch inštancií, že žalovaný žalobcom reklamované vady uznal v dôsledku toho, že vady nespochybňoval a že prejavil ochotu podieľať sa na ich odstránení.

38.1. Ani tieto dovolateľom uvedené námietky nespĺňajú kritérium vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle ust. § 432 C. s. p. V danom prípade sa nejedná sa o otázky právne, od ktorých vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri ktorých sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ani o nesprávne právne posúdenie veci v rozhodnutí odvolacieho súdu. Dovolateľom namietaná nesprávnosť, môže byť nanajvýš označená ako (ním tvrdená) vada v procesnom postupe odvolacieho súdu v podobe nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia prípadne

procesu dokazovania, ktorú namietal v úvode svojho dovolania, prípustnosť ktorého odvodzoval z ust. § 420 písm. f/ C. s. p. a s ktorou sa dovolací súd vo svojom rozhodnutí už vysporiadal (viď vyššie) a napriek skutočnosti, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia môže byť v určitých špecifických prípadoch vyhodnotená ako vada znátočnosti v zmysle ust. § 420 C. s. p., uvedené nemožno stotožniť s nesprávnym právnym posúdením veci súdom podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p.. Aj v tomto prípade platí, že samotná polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd rozhodol, nezodpovedajú významovo kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.. Dovolateľ v podanom dovolaní namieta nespokojnosť s vyvedením nesprávnych právnych záverov zo skutkových zistení.

39. V závere svojho dovolania žalovaný nesúhlasí so závermi súdov oboch inštancií v otázke, že v prípade nesplnenia povinnosti odstrániť vytknuté vady zmluvou dohodnutým spôsobom plyní každým ďalším dňom omeškania s plnením tohto záväzku nová premlčacia doba, resp. zastáva názor, že žalobcom uplatnený nárok je premlčaný.

39.1. K námietke žalovaného týkajúcej sa premlčania uplatneného nároku sa vyjadrili už sudy oboch inštancií v priebehu konania (i konania predchádzajúceho), keď uviedli, že pri právach vzniknutých z porušenia povinnosti začína premlčacia doba plynúť dňom, keď bola povinnosť porušená, ak nie je pre premlčanie niektorých týchto práv ustanovená osobitná úprava (§ 393 ods. 1 Obchodného zákonníka). Pre účely posudzovanej veci to znamená, že začiatok jej plynutia je datovaný dňom nasledujúcim po márnom uplynutí lehoty 14 dní odo dňa doručenia listu žalobcu zo dňa 11. februára 2010 žalovanému na odstránenie vytknutých vád (čl. VIII, bod 8.6 zmluvy o dielo), t. j. od 02. marca 2010. Nesúhlasí so záverom vo veci konajúcich súdov, že v prípade nesplnenia povinnosti odstrániť vytknuté vady dohodnutým spôsobom plyní každým ďalším dňom omeškania s plnením tohto záväzku nová premlčacia doba. Keďže žalobca podal žalobný návrh na súd dňa 10. júna 2015 a zmluvnú pokutu dojednanú fixnou sadzbou za každý deň omeškania si uplatnil za obdobie od 10. júna 2011 do 10. decembra 2011, počas ktorého k odstráneniu vytknutých vád žalovaným preukázateľne nedošlo, pri zohľadnení všeobecnej štvorročnej premlčacej doby (§ 397 Obchodného zákonníka) sudy uzavreli, že si žalobca právo na zaplatenie zmluvnej pokuty uplatnil včas a k jeho premlčaniu nedošlo. Žalovaný neuviedol v súvislosti s predmetnou námietkou žiadnu prax dovolacieho súdu, od ktorej by sa vo veci konajúci odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) v jej riešení odchýlil.

39.2. Dovolací súd postupoval v súlade so záverom Ústavného súdu SR v jeho rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 76/2021, v zmysle ktorého označenie konkrétneho rozhodnutia (judikatúry) najvyššieho súdu nie je v zmysle ustanovenia § 428 C. s. p. obligatórnou náležitosťou dovolania, argumentácia dovolateľa konkrétnou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu je nad rámec zákonných požiadaviek a dovolací súd ňou nie je viazaný. Dovolací súd podrobne preskúmal judikatúru najvyššieho súdu, avšak nenašiel žiadne svoje rozhodnutie (ustálenú prax), v ktorom by predmetná otázka bola posudzovaná rozdielne so závermi vo veci konajúcich súdov. Je plne zákonne súladný záver, že každým ďalším dňom po dobu, čo trvá omeškanie dlžníka s plnením záväzku, dlžník opätovne porušuje povinnosť plniť riadne a včas a z tohto dôvodu za každý ďalší deň omeškania vzniká veriteľovi právo na zmluvnú pokutu. Uvedené znamená, že pri zmluvnej pokute dojednanej fixnou sadzbou za jeden kalendárny deň omeškania začína plynúť premlčacia doba nielen prvým dňom omeškania, ale každým ďalším dňom omeškania, za ktorý vzniká veriteľovi právo na zmluvnú pokutu.

39.3. Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 1VCdo 4/2017 uviedol, že trvanie omeškania je potrebné chápať a vykladať ako každodenné nové porušenie povinnosti dlžníka splniť záväzok. Právo sa premlčuje za každý deň omeškania samostatne a začiatok plynutia premlčacej doby sa viaže ku dňu, kedy bola povinnosť porušená (§ 393 ods. 1 Obchodného zákonníka). Dovolací súd nevidí jediný logický dôvod nesúhlasiť so závermi vo veci konajúcich súdov.

40. Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle uvedeného záverom uvádza, že prípustnosť dovolania žalovaného ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., nie je procesne daná, preto dospel k záveru, že dovolanie je v tejto časti potrebné odmietnuť podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p..

41. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dovolanie žalovaného podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. prípustné, dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 447 písm. c/ a f/ C. s. p. odmietol.

42. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vznikol voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 453 ods. 1 C. s. p.). Keďže však podľa obsahu spisu žalobcovi žiadne trovy nevznikli, dovolací súd v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (k uvedenému porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018, publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. R 72/2018).

43. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (ustanovenie § 451 ods. 2 v spojení s ustanovením § 393 ods. 2, druhá veta C. s. p. a ustanovením § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.